

El Barça perd p

"Suposo que Berlusconi té la culpa de la majoria de coses, fins i tot de la derrota del Barça. Com va dir TV3 amb un gran sentit dels ritmes psíquics, ningú no és perfecte. A Madrid, un taxista estoic em diu que va anar a favor del Dépor, però que aquesta nit desitja la victòria del Barça. Al pont aeri, cares frisoses de trobar-se a casa, davant del televisor."

John Smith.

Dilluns, 16. En una sucursal de la casa de joc William Hill de Londres les pantalles posen en primer lloc el nom de Tony Blair: al lloc cinquè hi guaita l'ex-líder laborista britànic, Niel Kinnock. El laborisme s'hi juga molt en l'elecció del nou líder. Faig un llarg cap de setmana a Londres, en coincidència amb la mort sobtada de John Smith, líder laborista. Els funerals de John Smith potser invoquen per John Major la idea d'una treva però també d'un nou martiri, en un partit conservador engrescat en guerres internes sobre Europa i amb ostentació de diverses personalitats disposades a substituir-lo com a líder conservador i primer ministre. El vell i savi partit *tory* sembla massa fatigat per una llarga etapa de govern iniciada per Margaret Thatcher. Tres candidats: Heseltine, Portillo, Kenneth Clarke. La *gravitas* de Douglas Hurd –entre patrici i director d'internat– podria ser la solució de compromís, per bé que mai no s'ha interessat per l'economia. Heseltine ara queda perjudicat per l'atac de cor de John Smith: la salut dels governants torna a importar i Heseltine tingué una problema cardíac fa mesos. Portillo és massa jove, encara que no gaire més que Tony Blair. Portillo, sobretot, és massa thatcherista en un partit en tensió desastrosa entre radicals i moderats. La desimboltura de Kenneth Clarke semblava una solució, però –em diu el bon amic Derrick Hill, del *Daily Express*– ara està desinflant-se de forma notable.

Dimarts, 17. Avui, a la presentació de la seva novel·la *La Rambla fa baixada* –premi

Néstor Luján.

Ramon Llull d'enguany–, Néstor Luján ha tornat a parlar d'aquella manera que ens pot fer recordar un món que no hem viscut: per exemple, les tertúlies a la redacció de la revista *Destino*. La pulcritud expressiva de Luján també és un rar contrast amb les presències desguitarrades d'ara mateix, sobretot des que patim la pitjor moda de corbates en qüestió de dècades. Fins i tot el difunt John Smith –d'altra banda, amb aspecte de banquer conservador– duia unes corbates infectament contemporànies. Parla Luján i penso en aquella vella veritat –*Manners before morals*– que troba més immediatament necessàries les maneres que la moral.

Dimecres, 18. Suposo que Berlusconi té la culpa de la majoria de coses, fins i tot de la derrota del Barça. Com va dir TV3 amb un gran sentit dels ritmes psíquics, ningú no és perfecte. A Madrid, un taxista estoic em diu que va anar a favor del Dépor, però que aquesta nit desitja la victòria del Barça. Al pont aeri, cares frisoses de trobar-se a casa, davant del televisor. Em sento contagiats de ple. D'arribada a Barcelona amb presses, un taxista pindàric em diu que la torre de control de l'aeroport de Barajas ha boicotejat de forma deliberada els vols xàter Barcelona-Atenes. Mai no havia trigat tant a arribar des de l'aeroport fins a casa: l'adrenalina de Barcelona batega als polsos, els clàxons no paren d'impaciència, passa la gent amb banderes, fa una tarda d'estiu després del xàfec de migdia. El taxista segueix les informa-

La culpa de Berlusconi

ARXIU

La final Barça-Milan.

cions viàries de *Catalunya informació* com el naufrag que espera el pas dels transatlàntics per davant de l'illot amb palmera. Quedem enganxats enmig d'un gran embús a l'entrada de Barcelona. El taxista em diu que, si fos necessari, podem parar i veure el partit en una televisió portàtil que té a la maleta del cotxe. Vertaderament, és el tam-tam de la tribu, abans del combat. Al final, la tribu milanesa guanya la batalla: per sort, he aconseguit arribar a casa, sense necessitat de veure el partit en un "cul-de-sac", compartint les penes amb el taxista del televisor portàtil.

Dijous, 19. Las Cort Suprema de Justícia de Veneçuela vol tancar l'ex-president Carlos Andrés Pérez a la presó i Bettino Craxi, des de Tunísia diu que està malalt, per no anar a judici: són dues velles amistats de Felipe González, *liaisons dangereuses* dels bons temps de la cooperació socialista internacional. Un llibre sobre els negocis de la Internacional Socialista seria una *best-seller* fantàstic: han existit pocs casos d'una discrepància més agosarada entre la retòrica i la realitat, entre la moral i els fets.

Divendres, 20. Hotels que en realitat eren *meublés*, xàrters imprevisibles, picaresca grega, nits passades dins un avió a les fosques, impertinència dels fanàtics del Milan: l'odissea d'alguns entusiastes del Barça ha estat com un via crucis, la penitència una mica excessiva per la derrota del seu equip davant el Milan de Berlusconi. Tantes incomoditats i

ARXIU

Carlos Andrés Pérez.

angúnies em fan pensar que quan el filòsof Francesc Pujols va dir que algun dia els catalans ho tendrien tot pagat allà on fos que anessin feia una profecia que per desgràcia ara per ara no veurem concretada abans de dos o tres segles.

Valentí Puig